

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **V. M. B.**
zastoupen advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2024, č. j. OAM-603/ZA-ZA11-HA13-R2-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl tak, že azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje, a že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.

2. Žalovaný neshledal, že by v případě žalobce byly naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Z tvrzení žalobce nevyplynulo, že by vyvíjel v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, byl za tuto skutečnost pronásledován azylově relevantním způsobem, nebo měl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování [§ 12 písm. a) a b) zákona o azylu]. Protože byl žalobce pravomocně odsouzen za vážný zločin, dospěl žalovaný k závěru, že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodu dle § 15a zákona o azylu. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „tr. zákoník“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí. Namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné. V rámci prvního žalobního bodu uvedl, že o mezinárodní ochranu žádal, protože v České republice žije jeho manželka a dvě nezletilé děti, a chce tak zabránit zásahu do soukromého a rodinného života vzhledem k nemožnosti získat povolení k pobytu z důvodu trestní minulosti. Hrozící zásah tohoto charakteru je přitom skutečností významnou pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2022, č. j. 41 Az 4/2021 – 24). Žalovaný se ovšem s touto otázkou nedostatečně vypořádal a nevzal v potaz zájem nezletilých dětí žalobce.
4. V rámci druhého žalobního bodu namítl, že jsou v jeho případě splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Naopak podmínky podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. a čl. 17 odst. 1 písm. b) směrnice 2011/95/EU splněny nejsou, protože tato ustanovení se vztahují na situace důvodného podezření ze spáchání vážného zločinu, nikoli na situace, kdy je žadatel již pravomocně odsouzen. Pojem „vážný zločin“ není v zákoně ani ve směrnici definován a žalovaný jej odůvodňuje obecnými úvahami bez přihlédnutí k individuálním okolnostem případu. Podle žalobce z rozhodnutí trestních soudů, kterými byl žalobci uložen trest při spodní hranici trestní sazby a posléze bylo rozhodnuto o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, vyplývá, že se nejednalo o vážný zločin. Pojem vážného zločinu nelze zužovat jen na definice trestných činů v trestním zákoníku. Je třeba tento pojem vykládat v kontextu kvalifikační směrnice i Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Posouzení vážnosti zločinu je vždy nezbytné provést konkrétně s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28).

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že v průběhu správního řízení zjistil, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu kvůli legalizaci svého pobytu v České republice, neboť pozbyl pobytové povolení. Chce zde zůstat se svou rodinou, nezletilými dětmi a manželkou. Žalobce sdělil, že od roku 2016 měl v České republice udělen trvalý pobyt. V letech 2018 až 2023 vykonával trest odnětí svobody, protože se dopustil drogové trestné činnosti. Žalovaný doplnil, že kromě trestu odnětí svobody soud žalobci uložil také trest vyhoštění v délce pěti let. Žalovaný z evidence CIS zjistil, že žalobce pozbyl své pobytové povolení v roce 2019. Podle žalovaného tyto skutečnosti svědčí o tom, že žalobce se po ztrátě pobytového povolení podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil

na území České republiky i nadále setrvat a tím si zde legalizovat svůj další pobyt. Nejedná se ovšem o relevantní důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

6. Jako podklad žalovaný využil kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru též informace o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalovaný poučil žalobce, že je oprávněn seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, a to dne 11. 4. 2024. Žalobce požádal o poskytnutí lhůty pro písemné vyjádření k podkladům a za tímto účelem byla žalobci poskytnuta dodatečná lhůta. Žalobce uvedl, že si je vědom, že jeho odsouzení za zvlášť závažný zločin jej může vyloučit z možnosti udělení mezinárodní ochrany. Přál si ovšem, aby žalovaný vzal na vědomí, že zde má celou rodinu a děti chodí do českých škol. K seznámení s podklady došlo dne 2. 5. 2024.
7. Žalovaný z evidence CIS zjistil, že manželka žalobce, syn, dcera a také jeho otec v České republice pobývají na základě povolení k trvalému pobytu. Žalovaný se rovněž seznámil s rodnými listy nezletilých dětí žalobce. Tyto písemnosti považuje za výraz snahy žalobce nadále setrvat na území České republiky se svými rodinnými příslušníky. Jejich adekvátní využití nicméně shledává v řízení o povolení pobytu cizince na českém území, nikoliv v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Rodinné vazby nejsou důvodem pro udělení azylu podle zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného samo o sobě nevylučuje pobyt cizince na území, jsou-li k tomu dány rodinné důvody. Tuto otázku je však potřeba řešit podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Žalovaný dále podotkl, že čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 – 36).
8. Také trestní soud se zabýval skutečností, zda by uložení trestu vyhoštění nepředstavovalo závažný zásah do osobní sféry či pracovního, rodinného a společenského života žalobce. Trestní soud přitom dospěl k závěru, že je nutné, aby převážil zájem ochrany společnosti nad osobními zájmy žalobce.
9. V průběhu správního řízení vyšly najevo závažné skutečnosti, které žalovaného vedly k závěru, že žalobce spáchal vážný zločin ve smyslu § 15a zákona o azylu, neboť byl uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, třebaže byl žalobci uložen trest ve spodní polovině zákonné trestní sazby. Míru společenské škodlivosti žalovaný vyhodnotil jako vysokou. Metamfetamin je řazen mezi tzv. tvrdé drogy, přičemž jeho užívání bývá spojeno s velmi vysokým rizikem vzniku závislosti a rovněž s poškozením zdraví či sociálního prostředí uživatele. Žalobce se jako člen organizované skupiny dopustil vysoce společensky škodlivé drogové trestné činnosti. Trestného jednání se dopustil po předchozím uvážení a jeho jednání bylo poměrně dobře koordinované a konspirované, což závažnost zvyšuje. Z opisu Rejstříku trestů žalobce a usnesení Okresního soudu v Mostě č. j. 2PP 53/2023-66 vyplývá, že z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce podmíněně propuštěn dne 30. 3. 2023, přičemž zkušební dobu mu soud stanovil do dne 30. 3. 2030. Podle žalovaného se vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejímu rozsahu a společenské nebezpečnosti jedná o vážný zločin, který předpokládá § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu pro vyloučení cizince z možnosti udělení doplňkové ochrany.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný udělili k takovému projednání věci souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Žaloba je nedůvodná.
12. Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že nemá žádné náboženské přesvědčení a není členem politické strany. Má manželku, která žije v České republice, a má zde trvalý pobyt. Má rovněž dvě nezletilé děti. Obě děti (syn a dcera) mají trvalý pobyt v České republice a žijí společně se žalobcem a jeho manželkou v X. Do České republiky přicestoval v roce 2004. Ve Vietnamu byl naposledy v roce 2017 a nyní má trvalý pobyt v České republice od roku 2016 do roku 2026.
13. Při pohovoru k žádosti dne 15. 5. 2023 dále žalobce doplnil následující skutečnosti. Uvedl, že do České republiky v roce 2004 vycestoval za účelem sloučení rodiny, neboť zde má adoptivní rodiče. Ve Vietnamu má nadále sourozence a biologické rodiče. Neměl problémy s policií ani jiné problémy. V České republice byl odsouzen a byl ve výkonu trestu odnětí svobody od roku 2018 do roku 2023 v důsledku páčání drogové trestné činnosti. Manželka nyní pracuje v obchodě s potravinami, kde v současné době vypomáhá také on. Na chodu domácnosti se podílí oba a ve výkonu trestu odnětí svobody žalobce posílal rodině peníze závislosti na tom, kolik si ve vězení vydělal. Jeho děti nyní navštěvují 4. a 3. třídu základní školy.
14. Krajský soud nyní rozhoduje ve věci podruhé. Původní rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2023, č. j. OAM-603/ZA-ZA11-HA13-2023, krajský soud zrušil rozsudkem ze dne 27. 9. 2023, č. j. 31 Az 5/2023 – 26. Krajský soud v tomto rozsudku shledal, že nebyly splněny podmínky pro to, aby se žalobce mohl účinně vzdát práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, a řešení otázky práva žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu proto bylo předčasné, neboť žalobce v dané fázi správního řízení nemohl poskytnout „informovaný souhlas“ s tím, že již nebude seznámen s podklady pro rozhodnutí. Kasační stížnost žalovaného posléze odmítl Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost usnesením ze dne 16. 2. 2024, č. j. 5 Azs 274/2023 – 15.
15. V dalším řízení žalovaný procesní nedostatek odstranil a žalobce vyzval k seznámení s podklady, ke kterému došlo dne 11. 4. 2024. Žalovaný následně rovněž umožnil zástupkyni žalobce seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim.
16. Mezinárodní ochranu lze poskytnout zejména ve formě azylu (§ 12 a násl. zákona o azylu) nebo doplňkové ochrany (§ 14a a násl. zákona o azylu). Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec:
- a) *je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) *má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
17. Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovozovat, že v zemi původu vyvíjel politickou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Totéž

platí pro případný odůvodněný strach z pronásledování z důvodů vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Lze doplnit, že žalobce ani netvrdil v žalobě žádné skutečnosti tohoto charakteru. Tvzení týkající se jeho rodinného života, neboť na území České republiky žije s manželkou a nezletilými dětmi, které zde pobývají na základě trvalého pobytu, nemohou být pod tato ustanovení podřazena.

18. Předmětem sporu je v nynějším řízení především otázka splnění podmínek podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Uvedené ustanovení vylučuje udělení doplňkové ochrany, je-li důvodné podezření, že cizinec spáchal vážný zločin. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že doplňkovou ochranu žalobci udělit nelze pro existenci důvodu dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
19. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.*
20. Krajský soud se závěrem žalovaného souhlasí. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, sp. zn. 15 To 72/2019). Soud především nepřisvědčil argumentu žalobce, že citované ustanovení lze aplikovat pouze v případě, kdy je dáno důvodné podezření, a nikoli až tehdy, kdy je cizinec již pravomocně odsouzen. Umožňuje-li zákon o azylu vyloučit cizince z posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany „pouze“ pro důvodné podezření, tedy ještě před existencí pravomocného rozhodnutí, které by povahu jednání cizince stavělo najisto, je tím spíše nezbytné právní úpravu aplikovat právě i za situace, kdy je cizinec již pravomocně odsouzen za protiprávní jednání, které má povahu vážného zločinu. Jazykový výklad ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jak jej přestřel žalobce, proto nemůže obstát v konkurenci s výkladem logickým (*a minori ad maius*, od menšího k většímu). Opačný postup by dle názoru soudu také nebyl v souladu se smyslem a účelem této právní úpravy, kterým jistě není umožnit zkoumání existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany u cizince pravomocně odsouzeného za spáchání takového trestného činu, který lze podřadit pod pojem vážného zločinu.
21. Po zhodnocení žalobcem spáchané trestné činnosti krajský soud souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že se jednalo o vážný zločin. Ačkoli žalobce tvrdí, že úvaha žalovaného je nepřezkoumatelná, neboť je zcela obecná, žalovaný správně nejprve vyložil neurčitý právní pojem „vážný zločin“ s odkazem na relevantní judikaturu a právní úpravu. Je zřejmé, že tyto úvahy musí být do jisté míry obecné, aby bylo možné pod ně posléze podřadit konkrétní případ (konkrétní protiprávní jednání žalobce). Krajský soud k tomu podotýká, že navzdory námitce nepřezkoumatelnosti žalobce v žalobě rozporuje konkrétní závěry žalovaného (což by zásadně nemohl činit v případě, že by napadené rozhodnutí úvahy postrádalo) a v žalobě sám za vlastní přejímá podstatnou část vymezení pojmu „vážný zločin“, jak jej vyložil žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí.
22. O tom, že žalobcem spáchaný trestný čin (nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy) je třeba v případě žalobce považovat za vážný zločin, svědčí okolnosti doprovázející jeho trestnou činnost. Z právní kvalifikace trestného činu žalobce vyplývá, že jej spáchal jako člen organizované skupiny a také ve velkém rozsahu. Nejednalo se tedy o výjimečnou trestnou činnost marginální povahy, ale

naopak o plánovité jednání, jehož důsledkem bylo vyrobení takového množství krystalické látky s obsahem metamfetaminu, které je považováno za množství velkého rozsahu (stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301/2013). Důsledkem je právní kvalifikace skutku podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, za který zákon stanoví trest odnětí svobody v sazbě od osmi do dvanácti let. Jedná se o zvlášť závažný zločin, neboť horní hranice sazby trestu odnětí svobody činí nejméně deset let (§ 14 odst. 3 tr. zákoníku). Trestní zákon tedy tento trestný čin řadí do kategorie zvlášť závažných, a přestože nelze ztotožňovat pojem vážný zločin s definicí trestných činů podle tr. zákoníku, jde o další podstatnou okolnost mající význam pro hodnocení trestného činu žalobce také jako vážného zločinu ve smyslu § 15a zákona o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 – 28).

23. Okolnostmi doprovázejícími trestnou činnost žalobce se vyčerpávajícím způsobem zabýval žalovaný zejména na str. 9 až 10 napadeného rozhodnutí. Protože žalobce proti těmto závěrům nic konkrétní nenamítl, krajský soud na ně odkazuje, neboť se s nimi plně ztotožnil. Krajský soud pouze doplňuje, že při pravomocném odsouzení žadatele o mezinárodní ochranu podle § 283 odst. 1 a odst. 3 písm. c) tr. zákoníku považoval Nejvyšší správní soud již dříve za dostatečné, pokud „[žalovaný nevycházel pouze z kvalifikace jednání dle trestního zákoníku (zvlášť závažný zločin), ale odkázal též na mezinárodní úmluvy, které výrobu drog obecně kvalifikují taktéž jako závažné protiprávní jednání. Ve vztahu ke konkrétní situaci stěžovatele pak vzal žalovaný v úvahu skutečnost, že jednání stěžovatele bylo úmyslné, na výrobě drog se aktivně podílel a činil tak ve velkém rozsahu. (...) Negativní účinek užívání pervitinu na zdraví a společenské vztahy uživatelů a zájmy společnosti je přitom obecně znám a není třeba jej podrobněji rozvádět“]. (Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018 - 28, bod [12].)
24. Žalobce namítl, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že trest odnětí svobody byl žalobci uložen při spodní hranici zákonné sazby, a že podmíněným propuštěním z výkonu trestu odnětí svobody trestní soud implicitně vyjádřil, že se v případě žalobce o vážný zločin nejednalo. Jedná se ovšem o argumentaci značně zavádějící. Žalobci byl rozsudkem Vrchního soudu v Praze uložen trest odnětí svobody v trvání devíti roků. V rámci zákonné sazby osm až dvanáct let se jedná o trest uložený spíše při spodní hranici sazby, žalobce nicméně pomíjí skutečnost, že již samotná trestní sazba je stanovena v rámci kvalifikované skutkové podstaty odrážející výrazně zvýšenou závažnost a společenskou škodlivost jednání žalobce. Uložený trest odnětí svobody byl rovněž předpokladem pro zařazení žalobce pro výkon trestu odnětí svobody do věznice se zvýšenou ostrahou [§ 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku].
25. Ani z podmíněného propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody nelze usuzovat, že by byl vyloučen závěr o tom, že se žalobce dopustil vážného zločinu. Je nepochybné, že pro to, aby žalobce mohl být podmíněně propuštěn, musel žalobce prokázat polepšení zajišťující záruku, že po propuštění povede řádný život (§ 88 odst. 1 tr. zákoníku). Již z toho je ovšem zřejmé, že se jedná o důsledek chování žalobce po nastoupení výkonu trestu odnětí svobody, nikoli o důsledek povahy a závažnosti trestné činnosti žalobce. Povaha a závažnost trestné činnosti žalobce se odráží na minimální délce uloženého trestu, kterou je odsouzený povinen vykonat pro to, aby mohl být propuštěn na svobodu. Žalobce byl povinen vykonat alespoň polovinu uloženého trestu odnětí svobody podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť nebyly splněny podmínky pro podmíněné propuštění po výkonu třetiny uloženého trestu podle § 88 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Zvýšená závažnost trestné činnosti žalobce se tedy projevila i v prodlouženém trvání doby, po

kteřou byl žalobce povinen vykonat uložený trest pro přípustnost jeho podmíněného propuštění. Argumentace žalobce, že podmíněné propuštění vylučuje možnost, že se dopustil vážného zločinu podle § 15a zákona o azylu, je z těchto důvodů lichá. V případě žalobce se jednalo o závažnou trestnou činnost, která nikterak nemůže být umněšena skutečností, že žalobce již byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn. O tom svědčí také zkušební doba, kterou trestní soud určil v délce sedmi let (tedy v maximální možné délce předvídané v § 89 odst. 1 tr. zákoníku).

26. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, dle níž by vycetování zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv („EÚLP“). Krajský soud se touto otázkou zabýval nad rámec výše uvedeného závěru, podle kterého žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu z důvodu dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
27. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se rozlišuje, zda je cizinci znemožněn jeho rodinný život v České republice (k případnému porušení čl. 8 EÚLP dochází již samotným vyhoštěním), či zda je cizinci znemožněn jeho rodinný život v zemi jeho původu (extraterritoriální účinek čl. 8 EÚLP); rozsudek ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010 - 90, bod 29.
28. K možnému porušení čl. 8 EÚLP již samotným vyhoštěním krajský soud odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze, neboť v něm se trestní soud již zabýval otázkou, zda nebude vyhoštěním žalobce porušeno jeho právo na vedení soukromého a rodinného života. Trestní soud dospěl k závěru, že uložení trestu vyhoštění je nejen možné, ale i nutné, a to navzdory tomu, že žalobce má na území České republiky manželku a dvě nezletilé děti. Žalobce nerespektoval právní normy a spáchal zde vysoce společensky škodlivou drogovou trestnou činnost. Zájem na ochraně společnosti proto dle trestního soudu musí nutně převážet nad osobními zájmy žalobce. Trestní soud vzhledem k povaze trestné činnosti poukázal také na potřebu uložení trestu vyhoštění s ohledem na existenci vysokého bezpečnostního rizika pro Českou republiku. Krajský soud je řešením této otázky vázán (§ 135 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.). Ke změně poměrů žalobce nedošlo oproti stavu, který panoval v době rozhodnutí trestního soudu, a žalobce takovou změnu ani v nynějším řízení netvrdil. Není proto dán žádný důvod a prostor pro to, aby se krajský soud od závěrů Vrchního soudu v Praze odchýlil.
29. Žalobci současně není znemožněn rodinný život v zemi jeho původu. Je plně volbou zbylých členů žalobcovy rodiny, zda setrvají na území České republiky, nebo zda budou následovat žalobce a budou nadále rozvíjet svůj rodinný život, byť na území jiného státu. Omezení žalobce v tomto právu je dle názoru krajského soudu přiměřené s ohledem na zájem na ochraně společnosti. Zprávy o zemi původu shromážděné žalovaným přitom nevypovídají o tom, že by žalobce nemohl soukromý a rodinný život realizovat ve Vietnamu. Žalobce nic takového rovněž netvrdil. Mezinárodní závazek České republiky respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 EÚLP není absolutní a je nutno s odkazem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu dodat, že neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (rozsudek ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 - 42).

30. O porušení práva na respektování soukromého a rodinného života může jít v naprosto výjimečných případech pramenících z mimořádných individuálních okolností. O žádné mimořádné okolnosti se v případě žalobce nejedná. Naopak také z trestního řízení vyplynulo, že žalobce posílal značné finanční částky do Vietnamu, a nemá proto zcela zpřetrhány vazby na domovský stát. Tento závěr vyplývá i z nynějšího řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce sám uvedl, že ve Vietnamu byl mimo jiné od července do září roku 2017 a má v zemi původu nadále sourozence a biologické rodiče. Manželka žalobce má ve Vietnamu rodiče a sourozence, navštěvuje je, a naposledy v zemi původu byla v roce 2022. O zpřetrhání vazeb tedy nelze v případě žalobce ani jeho rodiny hovořit.

V. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. ledna 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně